

РЕШЕНИЕ

№ 4880

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2940** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Б. И. В., чрез адв. Б. З. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП № 21-4332-001279/16.02.2021 г., издадена от полицейски инспектор от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата е изложено становище за нищожност на оспорената заповед, като се поддържа, че издателят ѝ няма качеството на административен орган, компетентен да издава административни актове по ЗДвП. Изложени са аргументи, че при издаването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а самата заповед противоречала на материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че не са налице визираните в заповедта юридически факти, като се отрича жалбоподателят да е управлявал МПС под въздействие на наркотични вещества. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът Р. Н. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 02.03д.2021 г. лично на жалбоподателката.

В заповедта е посочено, че на 15.02.2021 г. около 10:15 часа, жалбоподателят е управлявал лек автомобил „О.“ с табели с регистрационен номер СВ 6086 ВА в [населено място], по ул. С. С. от [улица]към [улица], като на кръстовището с [улица], при извършена проверка било установено, че водача управлява под въздействието на наркотични вещества, установено с техническо средство D. T. 5000 № 103, проба № 029 с отчетен положителен резултат за кокаин, за което му е бил съставен АУАН, серия GA с бл. № 293371.

На 16.02.2021 г. от полицейски инспектор Р. Н. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 21-4332-001279/16.02.2021 г., с която временно е отнето свидетелството за управление на МПС на водача, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 18/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. В тази връзка възражението за нищожност на заповедта поради липса на материална компетентност на издателя ѝ, се явява неоснователно. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем

начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая няма доказателства водачът да се е явил за даване на кръвна проба, и в хода на съдебното производство не са представени доказателства, че е извършвано изследване на кръвта, за употреба на наркотични вещества, което да обуслови приложимостта на именно тези резултати.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото безспорно се установи, че на 15.02.2021 г. около 10:15 часа, жалбоподателят е управлявал лек автомобил „О.“ с табели с регистрационен номер СВ 6086 ВА в [населено място], по ул. С. С. от [улица]към [улица], като при извършена проверка се установило, че водачът е управлява МПС след употреба на наркотици. Предвид липсата на извършено кръвно изследване на жалбоподателя по негова воля, съдът приема, че същият е управлявал МПС след употреба на кокаин, както е отчетел и теста. Налице е фактическият състав, при който органите на Отдел “ПП“, в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Нормата на чл. 171, т. 1,

б. „б“ ЗДвП предвижда, че когато водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества, следва да се приложи същата ПАМ като процесната. Не е налице твърдяното в жалбата противоречие с материалноправните разпоредби.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона, а именно, този вид ПАМ се прилага за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. С отнемане на свидетелството за управление на МПС жалбоподателят фактически ще бъде лишен от правото да управлява моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че изложените от процесуалния представител на жалбоподателя в депозираната писмена защита аргументи, по отношение Решение № 3 от 2021 г. на Конституционния съд, същите са неотнормими към спора, тъй като с решението са обявени за противоконституционни разпоредбите на чл. 171, т. 1, б. „д“ и б. „к“ от ЗДвП, докато в процесния случай се касае не за незаплатена глоба, а управление на МПС след употреба на наркотични вещества, което попада в хипотезата на б. „б“ на същата разпоредба.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗППАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора неоснователна се явява и претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Б. И. В., чрез адв. Б. З. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП № 21-4332-001279/16.02.2021 г., издадена от полицейски инспектор от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: